

2

Ik woon nu aan den rand der stad
met uitzicht over landerijen;
vlak tegenover, lang en glad,
de rails waarlangs de treinen glijen

naar andre steden aan den rand
waarvan ook stille menschen kijken
naar eender neevlig weideland
en die wellicht ook eens bereiken,

als ik, de rust zichzelf te zijn
in onbedreigd en afgelegen
geluk, als een verstild festijn,
waarop van 't allerteerste wordt gezwegen....